

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXIX. De persecutione Christianorum in Perside, & qui illic Martyrium
perpessi sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. λθ'.

Πτεί 7 εν περιόδι διαγωγῆ, καὶ 7 ἐκεί
μαθουσαν τῶν.

A

CAP. XXXIX.

De persecutione Christianorum in Perside, &
qui illic martyrium perpe-
ssim.

Κατὰ τὸν χρόνον, ἰσδιγέρδης ὁ τῶν
Περσῶν βασιλεὺς τὸν κτ' τῶν ἐκκλησιῶν
ἐκίνησε πόλεμον, πρὸς τὸν ἐπέδεν λα-
βῶν ἀβδάς τις ἐπίσκοπος ἦν, πολλοῖς κο-
μάρω εἰδῶσιν ἀρετῆς· εἰς δὲ εἰς δέον τῶν
ἐκκλησιῶν πύρετον κατέλυσε· πύρετον
καλεῖσιν ἐκείνοι· πύρετος τὸς νεῶς. θεὸν γὰρ
τοῦτον ὑπέφηφασιν. τὸ μαθῶν πρὸς τῶν
μάγων ὁ βασιλεὺς, μετεβίβασεν τὸν ἀβδάν. B
καὶ πρῶτον μὲν ἠπάσεν τὸν πύρετον ἠπάσασθαι, καὶ
τὸ πύρετον οἰκοδομησάμενος πρὸς τὸν ἀβδάν· ἐκείνους
ἐκάλεισιν ἐκείνοι· καὶ τὸν δὲ πύρετον ἠπάσασθαι φά-
σκοντες, πᾶσας ἐκκλησίας ἐκκλησίας ἠ-
πάσασθαι, καὶ μὲν τὸν καὶ τὸν ἐπέδεν οἷς ἠπά-
σασθαι. πρῶτον γὰρ τὸν θεὸν ἀνδρα ἐκείνον ἀν-
αρετήναι κελύσας, κατέλυθη τὰς ἐκ-
κλησίας πρὸς τὸν ἀβδάν. ἐγὼ δὲ τῶν μὲν πύ-
ρετος κατέλυσιν εἰς εἰς καὶ γὰρ γενησὶς φημί.
εἰς γὰρ ὁ θεὸς ἀποστόλων εἰς τὰς ἀθήνας ἀ-
φικόμενος, καὶ τῶν πόλιν κατέλυσιν θεα-
σάμενος, καὶ βοῶν πᾶσι τῶν ἐκείνων π-
μωμάτων κατέλυσιν ἀλλὰ λόγῳ καὶ τῶν ἀ-
γοιῶν ἠλεγξε, καὶ τῶν ἀθήναιων εἰδείξε. τὸ δὲ
τὸν κατέλυσιν εἰς ἀνοικοδομησάμενος νεῶν, ἀλ-
λά τὴν σφαῖν ἐλέσθαι μάλλον ἢ τὸν δὲ πύρετον,
κομιδῆ τῶν μᾶζων, καὶ σφάνων πμῶμαι. ἴδον
γὰρ μοι δοκεῖ πρὸς κνησάμενος τὸ πύρ, τὸ τέμε-
νον δὲ ἀμαρτῶν. ἐπέδεν ὁ κλύδων ἀρετῆν λα-
βῶν, παγκάλεπα τε καὶ ἀγρία καὶ τῶν τῶν ἐκ-
κείνων πρὸς τὸν ἀβδάν ἐκκίνησε κύματα καὶ τριακοντα
διεληθότων ἐκείνων ἡ ἀλήθεια μεμείνηκεν, ὑπὸ τῶν
μάγων, καθάπερ ὑπὸ πνυ καὶ αἰγίδων ῥιπι-
ζομένη, μάγους δὲ καλεῖσιν οἱ πέρσαι τὸς τὰ
σοιχεῖα θεοποιῶντας. τὴν δὲ τῶν μυθολογίαν
ἐκείνων συγγραμμάτων ἐδηλώκαμεν, ἐν ᾧ
τὴν λύσιν τῶν τῶν πύρετος πρὸς τὸν ἀβδάν
καὶ γορρανῆς δὲ ὁ υἱὸς ἰσδιγέρδης, μετὰ τὴν
ἐπαρῆς τελευτήν, συντῆ βασιλείαν καὶ τὸν
κτ' τῆς δυνστείας διεβέβασεν πόλεμον, καὶ τε-
λευτῶν ἀμφὸς ταῦτα συνεζυγμένα κα-
τέλυσιν τῶν παιδῶν. τὰς δὲ τῶν πμωμάτων
εἰδείας, καὶ τῶν κολαστηρίων τὰς δῆμοις,
ἀς τοῖς δυνστεῖσι πρὸς τὸν ἀβδάν, ἐξ ῥάδιον
φράσαι. τῶν μὲν γὰρ τὰς χεῖρας ἀπέδει-
ραν, τῶν δὲ τὰ νῶτα. ἄλλων δὲ τὰς κεφαλὰς

Peridem tempus Isdigerdes Perfa-
rum Rex, Ecclesiis gentis suae bel-
lum intulit, occasione inde arrepta. E-
rat quidam Episcopus, nomine Abda,
multis virtutis generibus ornatus. Hic
zelo immoderato impulsus, Pyreum
destruit. Ita Persae vocant templa
igni consecrata: ignem enim, Deum
esse arbitrantur. Rex ea de re per
Magos certior factus, Abdam ad se
evocavit. Ac primum quidem leni-
ter id facinus reprehendit, iussitque ut
Pyreum aedificaret. Sed cum Abda
contradiceret, seque id facturum ne-
garet, Rex cunctas Ecclesias se destru-
eturum minatus est. Sed & minas su-
as ad effectum perduxit. Etenim di-
vino illo viro prius trucidari iusso, Ec-
clesias solo aequari praecipit. Ego ve-
ro Pyreum quidem intempestive ab E-
piscopo destructum fuisse fateor. Ne-
que enim divinus Apostolus, cum A-
thenas venisset, & urbem simulachro-
rum cultui deditam esse vidisset, aram
ullam Deorum, qui ab iis colebantur
evertit: sed illorum errorem verbis
coarguit, & veritatem demonstravit.
Quod vero eversum fanum minime
institauraverit, sed mori maluerit quam
id praestare, id equidem admittor, & co-
ronis dignum iudico. Igni enim
templum extruere, non minus esse
cenleo quam eundem adorare. Hinc
igitur exorta tempestas, gravissimos
ac fœvissimos fluctus adversus alumnos
pietatis excitavit. Ac triginta jam
elapsis annis, permansit nihilominus,
à Magis, tanquam quibusdam ventis
ac turbinibus suscitata. Magos au-
tem Persae vocare solent eos, qui ele-
mentis divinitatem tribuunt. Eorum
fabulas nos in alio opere exposuimus,
in quo ad singulas eorum interroga-
tiones solutionem attulimus. Sed
& Gororanès Isdigerdis filius, post
patris obitum, unà cum ejus regno
bellum quoque adversus pietatem,
quasi hereditario jure transmissum
suscepit; & ipse moriens, utrum-
que simul junctum filio tradidit.
Suppliciorum autem varias species,
& tormenta ab illis excogitata,
quibus pios homines excrucia-
rent, haud facile est exponere.
Aliorum enim manus, aliorum ter-
ga excoarunt. Aliorum capita, à
Hh 3

fronte exorsi, ad barbam usq; cute nu-
 darunt. Nonnullos scetis per medium
 arundinibus operiebant, ipsas sectiones
 corporib^o applicantes, deinde, cum fir-
 missimis vinculis à capite ad pedes usq;
 eos cōstrinxissent, singulas arundines vi
 extrahebant, ut vicina cute simul tracta
 acerbissimum dolorē afferrent. Foveas
 præterea todientes, easque diligenter
 oblinientes, magnorum murium agmi-
 nibus implebant, pietatisq; athletas eis
 in pabulum præbebant, manus illorum
 ac pedes vincientes, ne bestias à se abi-
 gere possent. Mures itaque urgente
 ipsos fame, carnes Sanctorum paulatim
 depascēbantur, diuturnum & acerbum
 cruciatum eis inferentes. Alia præterea
 multo graviora supplicia excogitarunt,
 hostem generis humani & veritatis ini-
 micum, doctorem habentes. Nec tamē
 athletarum fortitudinem frangere
 potuerunt. Ultro enim accurrebant,
 mortem, qua immortalis paratur vita,
 oppetere cupientes. Duos porro tresve
 hoc loco commemorabo, ut ex iis reli-
 quorum etiam constantia perspici pos-
 sit. Hormisda quidam erat, valde nobi-
 lis apud Persas, ex Achemēdarum stir-
 pe, patre ortus Præfecto. Hunc Rex
 cum Christianum esse didicisset, ad se
 adduci, & Deum Servatorem suum ne-
 gare iussit. Verum ille, Regem ea impe-
 rare respondit, quæ nec iusta essent nec
 utilia. Is enim, inquit, qui summum o-
 mnium Deum facile contemnere ac
 negare didicerit, Regem multo facilius
 cōtemnet, cum hic homo sit morti ob-
 noxius. Quod si extremo supplicio di-
 gnus est is, qui tua sceptrā negaverit, o
 Rex, quanto graviora meretur suppli-
 cia, qui Deum hujus universi condito-
 rem negat? At Rex, qui horum sermo-
 num sapiētiam mirari potius debuerat,
 fortissimum athletam divitiis & hono-
 ribus spoliavit: nudumque solo tectum
 subligaculo, camelos exercitus trahere
 præcepit. Multis post dieb^o elapsis, Rex
 è camera prospiciens, videt optimum
 illum virum solis radiis perustum & pul-
 vere oppletum. Tum paternæ memor
 nobilitatis, cum ad se accersit, & lineam
 tunicam induere jubet. Posthæc animū
 illius partim ex præteriti temporis æ-
 rumna, partim ex præsentē ipsius beni-
 gnitate mollitum ratus: Nunc tandem,
 inquit, abjecta illa contentione, fabri
 filium pernega. Tum Hormisda divino
 A δὲ τῶν μελώπων δρεξάμενοι μέχρι ἑπτα-
 νων γυμνάς τῶν δερμάτων ἐργάζαντο, οὐκ
 ἢ καλάμοις ἢ ἰσσομοις καλύψαντες, καὶ τὰς
 μὰς τὰ σώματα περὶ σαρμοσάντες, εἶτα δὲ
 μάσε γανά δπό τῆ κεφαλῆς μέχρι τῶν πο-
 δῶν ἐβέντες, βία ἕκαστον τῶν καλάμων ἐξεί-
 κον, ἵνα τὸ πέλαιον ἔδέρματος περὶ σαρμο-
 πικρὰς ὀδύνας ἐρτάζον. Ἐλάκκεις ἢ ὀρέξαι-
 λες, καὶ τέτρες ἀκρεβῶς καλαχρισάντες μὴν μα-
 γάλων ἀγέλας ἐν τέτοις καθέβησαν, καὶ περὶ
 αὐτοῖς τρεῖς τὸ δυσέβειας περὶ Ἐφερον ἀθλη-
 B καὶ τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τρεῖς πόδας δεσμεύ-
 σπως ἀπό σφῶν ἀπελαύνεν Ἰαθρηία κλη-
 νων. οἱ ἢ μὲν ἐσὸν ἔλιμυ πεζόμενοι, καὶ
 βραχὺ τὰς τῶν ἀγίων καθηνήλιον σάκεαι
 μακρὰν αὐτοῖς καὶ ἀληθινὴν τὴν ἡμωρίαν πε-
 φέροντες, καὶ ἀλλὰς ἢ τέτων χαλεπὴν ἰέραν ἐπι-
 νόσαν τιμωρίας, τὸν τὸ φύσεως ἀλάσσομα
 τὸ ἀληθείας πολέμιον, διδάσκαλον ἔχοντες
 ἀλλ' ἐκ ἡλεγξαν τῶν ἀθλητῶν τὴν ἀνδρεία
 αὐτόμαθον γέτρεχον, τὸν τῆς ἀναλήθους ἐπι-
 πρῶξενον λαβῆν ἰμφορμένοι θάνατον. δύο ἢ
 C τριῶν μνηστῆρομαι, ἵνα διαλέτων ἐπιδείξαι
 τῶν αὐτῶν ἀνδρείαν, ὁρμίσθης πῆς τῶν αὐτῶν
 περὶ φανῶν περὶ πῆς αἰσ ἐτύλχανεν ὡν, ἀχρ-
 μενίδης ἀνήρ, πατέρα ὑπαρχον ἐρχηκως, τῆ
 χριστιανὸν εἶναι μεμαθηκὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ
 ἴε καὶ προσέταξεν ἀενηθῆναι τὸν σεσωκότα θ-
 ὦν. ὁ ἢ ἔφη, μήτε δίκαια, μήτε συμφέροντα,
 περὶ εἰσ ἀχῆναι τὸν βασιλέα. ὁ γάρτοι πα-
 δευόμενος ῥαδίως πῆς θεῶν ὄλων καλαφρο-
 νεῖν, καὶ τῆτον ἀρνεῖσθαι, ῥαῖον ἂν καὶ βασιλεὺς
 καλαφροσύνη. ἀνδρῶπος γὰρ δὴ ἔτος, ἐπιπ-
 φύσιν κεκληρωμένος. εἰ ἢ τιμωρίας ἐχάσας
 ἀξίος ὁ τὰ σώματα βασιλεὺς, ἀρνεύμενος σκῆπτρον
 D πολλαπλασίων κολάσεων ἀξιώτερος ὁ τῶν
 παντῶν ἀρνεύμενος ποιητῆν ὁ ἢ βασιλεὺς, δὲ
 τῆν τῶν ἐισημένων θαυμάσαι σοφίαν, ἐγὼ μ-
 νωσε μὲν καὶ ἔπλετε καὶ τῶν ἀξιωμάτων τῶν
 γηναῖον ἀθλητῆν γυμνὸν ἢ ἐλκῆν τῆς σεραῖας
 τῆς καμῆλης ἐκείλδυσεν, διαζώματι χε-
 μενον μόνον πολλῶν ἢ διεληκσῶν ἡμερῶν ἐ-
 ακύψας ἀπό τῆς καμῆρας, εἶδε ἵον ἀεισον ἀ-
 δερα ἐκείνον ἐσὸν τῆς ἀκλίνου φλεγομῆρον, καὶ
 κόνεως ἀναπιμπλάμενον, καὶ τῆς παλῆρας πῆ-
 εφανείας ἀναμνηστῆς, ἡταγέ τε καὶ ἐν δὲ Ἐσάδς χηλιανίσκον ἐκ λίνης πεποιημένον ἐ-
 κείλδυσεν. εἶτα νομίσας ἐσὸν τῆς περὶ εἰρε πόνου καὶ τῆς γεληρημένης φιλανθεωπίας
 μαλακῶν ἦναι τὸ φρέγημα, γὰρ γὰρ ἐφῆ, τῆς ἐξ ἑδὸς ἐκείνης ἀπαλλαγῆς, ἀενηθῆναι ἢ

τέλει τὸν υἱόν. ὃ ἦ Ζηλὸς θεὸς πληθεύει, δὲ ἐρ-
 ρήξετε τὸν χηλινίσκον καὶ προσέρριψεν, ὑπει-
 πῶν εἰ διὰ τὸ με οἷς τῆ δουραθείας ἐκείσε-
 δαι, ἔχε τὸ δῶρον μὲν τῆ δουραθείας. ταύτην
 αὐτῷ ἀνδρείαν ὁ βασιλεὺς θεασάμενος,
 γυμνὸν ἔτω τῆ βασιλείας ἐξήλασε. ἐν σαή-
 νην ὃ χηλίων οἰκείων δεσπότην, ἀντιπόντα,
 αὐτῷ, καὶ δὲρηθῆναι τὸν ποιήτην οὐκ ἀναρχό-
 μωρον, ἔορμει ὅσιν ἐπι τῶν οἰκείων ὁ κακί-
 σθ, ἐκείνω τῶν ἄλλων τῷ δεσποσίαν
 παρέδωκε, ἵς τὸν δεσπότην ἐκείνω δελέειν
 προσέταξε. συνέβουλε ἡ αὐτῷ καὶ τῷ δεσπο-
 ναν τὴν τῆ δεσπότης ὁμοζυγα, ταύτη μετὰ.
 πείσειν ὑποσπῆσας τῆ ἀληθείας τὸν πρῶμα-
 χον. ἀλλ' ἐψεύθη τῆ ἐλπίδος ἐπι γὰρ πέτρας
 ἀκοδομημένην ἔχε τῷ οἰκίαν βενιαμὴν δέ
 ἵνα διάκονον συλλαβῶν καθεύξε. δύο ὃ διελ-
 λυθῶτων ἐτῶν πρὸς βουλῆς ῥωμαίων ἀφίκετο,
 πρὸ ἐτέρων πρὸς ἐβύων πραγμάτων. εἶτα τῆ
 μαθῶν, ἤτησε τὸν βασιλέα τῆ διακόνε τὴν ἀ-
 φεσην. ὃ βασιλεὺς ὑποχέως προσέταξε τὸν
 βενιαμὴν, ὡς εἰδανὶ τῶν μαγαντῶν χειρῶν
 κὴν διδασκαλίαν προσέσθ. ἵς ὁ μὲν πρὸς ἐβ-
 ῆς φυλάξεν τὰ προσαχθῆναι τὸν βενιαμὴν
 ἐπηγείλατο. ὃ βενιαμὴν ἀκέρως τῶν πρὸς ἐβ-
 βουλῆς ὑποδείξεων, ἀδύνατον, ἔφη, μὴ μέλα-
 ρδῆναι μετὰ Φωλῶς εἰ μέλαχον. ὁπόσης γὰρ ἀ-
 ξιον τιμωρίας, κατὰ κέρψα τὸ τάλαντον, ἡ
 τῶν ἱερῶν ἐναγγελίων ἰσορία διδάσκει. ἀλλὰ
 τέτων μὲν ἐδὲν τῆνικαὐτα γὰρ ὁ βασιλεὺς,
 ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι.
 ἐκείνθ ὃ τὰ συνῆθη διελέει, καὶ ζῶντων τῆς
 τῶ ζῶφ τῆς ἀγνοίας κατεχομένους, καὶ τῶ
 νοεσθῶ πρὸς ἀγῶν Φωλί. ἐκείνθ ὃ διελθόν-
 τθ, ἐμνήθη τῶ βασιλεῖ τὰ παρ' ἐκείνθ
 γινόμενα καὶ ἀγαθῶν αὐτὸν δὲρηθῆναι.
 προσέταξε τὸν ὑπ' αὐτῶ πρὸς κινῶμενον.
 ὃ ἦρεσε τὸν βασιλέα, τὴν τιμῶν τὸν τὴν
 αὐτῶ μὲν κατὰ ληπῶν βασιλείαν, ἐτέρων
 ὃ πρὸς αἰρέμενοι. ἐκείνθ ὃ ἐπὶ οἷθ, θανά-
 τε καὶ τιμωρίας ἐχάτης, ἔπειν ὁ σοφῶταθ
 αἰήρ. πῆν οὐκ ἂν πᾶσοι δικαίως ἀνθρώποθ,
 τῶν μὲν ποιήτην καὶ δημιουργὸν κατὰ λημπα-
 νων ἵνα δὲ τῶν ὁμοδῶλων θεοποιῶν, καὶ
 τὸ ἀφελόμενοι ἐκείνω σέβας τέτω πρὸς
 φέων χαλεπῶνας δὴ ἐν πρὸς τὰς τοῖ-
 τες λόγους ὁ βασιλεὺς, εἰκοσι κατὰ
 μεσ ὀξυμάς, ταῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν

A repletus zelo, tunicam discerpfit & an-
 te Regem projecit, & addens: Si hu-
 jus causâ me à pietate recessurum exi-
 stimas, habe tibi munus tuum cum
 impietate. Hanc ejus constantiam
 animadvertens Rex, cum, ut erat, nu-
 dum ex Imperii sui finibus ejecit. Suc-
 nem præterea mille servorum Domi-
 num, qui ipsi contradicebat, nec Crea-
 torem suum negare volebat, interro-
 gavit quisnam servorum ipsius esset
 nequissimus. Cumque hunc toti fa-
 milia præposuisset, ipsum quoque do-
 minum ei servire iussit. Dominam
 quoque quæ conjux fuerat domini, ei-
 dem servo matrimonii jure copulavit,
 sperans hoc facto se veritatis defen-
 sorem de sententia dejecturum. Ve-
 rum spe sua frustratus est; quippe ille
 domum suam ædificaverat supra pe-
 tram. Sed & diaconum quendam,
 Benjamin nomine, captum in vincula
 conjecit. Aliquanto post tempore
 venit legatus Romanorum, ob alia
 quædam negotia missus. Is cum de
 Diacono didicisset, liberationem ejus
 postulavit à Rege. Rex vero iussit, ut
 Benjamin polliceretur, se nulli Mago-
 rum Christianam religionem prædica-
 turum. Et legatus quidem, Benjami-
 num iis, quæ iussa fuerant pariturum
 spondit. Benjaminus vero, auditis
 legati cohortationibus; Facere non
 possum, inquit, quin lucem quam ipse
 accepi, aliis impertiat. Quanto enim
 supplicio dignus sitis, qui talentum ab-
 scondit, sacra Evangeliorum testatur
 historia. Rex tamen, cum nihil ho-
 rum tunc temporis rescivisset, Dia-
 conum vinculis solvi præcepit. At Ben-
 jamin, ea quæ prius consueverat agere
 perseveravit, eos qui ignorantia tene-
 bris obcæcati erant persequens, & ad
 intelligentiæ lumen adducens. Exa-
 cto deinde anni spatio, nuntiatum est
 Regi quid ageret Benjaminus. Cum-
 que eum adduci fecisset, Deum quem
 adorabat, negare eum iussit. Tum il-
 le Regem interrogavit, quo supplicio
 dignum censeret eum, qui relicto ipsi-
 us regno alterius regni domicilium
 præferret. Cumque Rex morte ul-
 timoque supplicio dignum esse illum
 respondisset, sapientissimus vir subje-
 cit. Quid ergo non meretur perpeti
 is, qui creatorem quidem & condi-
 torem deserit; unum autem è con-
 servis suis Deum facit, eique cultum
 exhibet, qui illi debetur. Quibus
 auditis exasperatus Rex, viginti arun-
 dines præacutas manuum pedumque

ejus anguibus infixit. Sed cum animad-
verteret hunc cruciatum ab illo pro lu-
dicro haberi, aliam rursus acutam arun-
dinem genitili ejus membro infixit, e-
amque assidue extrahens & inferens,
inexplicabiles ei dolores inferebat.
Post hunc cruciatum, impius ille ac fu-
riosus crassum stipitem cum ramis un-
dique coherentibus, per ejus sedem
adigi præcepit. Atque ita generosus
athleta animam exhalavit. Alia præter
hæc innumerabilia ab impiis illis per-
petrata sunt. Nemini porro mirum vi-
deri debet, quod omnium moderator
Deus tantam istorum feritatem impie-
tatemque toleraverit. Etenim ante
Constantini M. Principatum quotquot
Romani Imperatores fuerunt, ad-
versus pietatis cultores furere non de-
fiterunt. Quin & Diocletianus, ipso
salutaris Passionis die cunctas in orbe
Romano Ecclesias destruxit. Verum
exactis postea novem annis, eadem i-
terum florere ceperunt, multoque ma-
jorem quam antea splendorem atque
amplitudinem adeptæ sunt: Diocletia-
nus vero, unâ cum impietate sua extin-
ctus interiit. Cæterum Dominus, &
bellifista, & Ecclesiæ victoriam, multo
ante prædixit. Et res ipsæ nos docent,
plus utilitatis ex bello nobis afferri
quam ex pace. Hæc enim nos molles
& solutos ac timidos reddit. Bellum
verò acuit animos, facitque ut præsen-
tia, tanquam fluxa & caduca sperna-
mus. Verum hæc de re aliis in libris jam
sæpius locuti sumus.

CAP. XL.

De Theodoro Episcopo Moplustia.

Interea verò sacratissimo Theodo-
to Antiochensem Ecclesiam gub-
ernante, Theodorus Episcopus
Moplustia, totius Ecclesiæ Doctor,
& qui adversus omnes hæretico-
rum catervas strenuè decertaverat,
vivendi finem fecit. Hic præstantis-
simum quidem Diodori auditor: divini
autem Joannis focius atque adjutor fue-
rat. Ambo quippe ex spiritalibus Di-
odori fontibus simul hauserant. Annis
porro sex & triginta Episcopatum ges-
sit, contra phalangem Arii atque Euno-
mii assidue dimicans, & Apollinaris
turmam, latronum more insidiantem
profigans: ovibus autem Christi op-
timum pabulum præbens. Ejus quo-
que frater Polychronius, Apamensem

ἀπέπειρεν ὄνυξιν. ἐπέδῃ δὲ ἰώρα παύριον τῆ
πρωϊαν ὑπολαμβάνοντα, ἕτερον ἀντὶ τῆ
κάλαμον ὀξύνας, ἐνέβαλετο παιδογονίμα
εἰς, ὡς τὸν συνεχῶς δὲ αἰρών ἐκείραν, ἀ-
ρήτες τῆς ἀλγυδίας εἰς γὰρ ἕξο. μὲ τῆ
τὴν πρωϊαν ὁ δυσεβείας κ. θειωδῆρα βῆ
παχέαν, ὅς τις πάνθ' ἔθεν ἔχουσαν, εἰσω δὲ
διὰ τ' ἔδρας ἐκείλδουεν. ἔτω τὸ πνῆμα πα-
ἔδωκεν ὁ ἡνναῖος ἀγωνιστῆς καὶ ἄλλα ἐ-
μνεῖα τοιαῦτα παρ' ἐμείνων ἐτολμήθη τῶ
δυσεβείων. ἐχρη δὲ θαυμάζειν, ὅτι τ' ἐμείνων
θειωδείας κ. δυσεβείας ἀνέχετο ὁ τῶ δὲ
πρώτανις καὶ γὰρ πρὸ τ' κωνσταντίνου ἔμεγα-
λε βασιλείας, ὅσοι ῥωμαίων ἐγγύθι βασι-
λεῖς, καὶ τῶ διασωλῶντ' ἀληθείας ἐλάττωσαι
διοκλητιανὸς ἢ ἐν τῇ ἔσθληρις πάθους ἡμέρας
ταῖς ἐν ἀπάσῃ τῇ ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ κατέλα-
σεν ἐκκλησίας ἀλλ' ἐνέα διεληλυθόταν ἐπι-
αὐλαῖ μὲν ἠνθῆσαν ἐ πολλὰ πλάσιον ἐδέξαι
μέγεθος τε καὶ κάλλος ἐμείνων ἢ μὲ τ' δυσε-
βείας ἀπεσβέσθη. καὶ τὰς πολέμας ἢ τέτα-
περὶ ἔπικεν ὁ δεσποτῆς, καὶ τὸ τ' ἐκκλησίας
ἀντήθη. καὶ αὐτὰς ἐμᾶς διδάσκαλα περὶ
μαλα, ὡς πλείονα ἡμῶν τ' εἰρήνης ὁ πόλεμος
προξίθη τὴν ὠφέλιαν. ἡ μὲν γὰρ, ἀβρῆς ἡμῶν
αἰνεμείνας καὶ δειλὸς ἀπεργάζετο ὁ ἢ πῶ-
μος, τὰ τε φερέμαλα πῶδαθηγῆ, καὶ τῶ
παρῶν ὡς ρεόντων πῶδασκολαζῆ καὶ φε-
νείν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ἐν ἑτέροις περὶ μα-
ταῖς πολλὰ κίς εἰρήκα μὲν.

Κεφ. μ'.

Πεὶ Διοδώρου τῆ ἐπισκόπου μοψυστίας.

ΚΑὶ ἐκείνον ἢ τὸν χρόνον κατ' ὃν ὁ θεῶν
θεόδοτος τὴν ἀντιοχείων ἴθυσεν ἐκκλη-
σίαν, θεόδωρος ὁ μοψυστίας ἐπίσκοπος, πά-
σης μὲν ἐκκλησίας διδάσκαλος, καὶ πάσης
ἢ φάλαγγος ἀρετικῆς δριςθίας, τῆ βί-
τὸ τέλος ἐδέξατο ὅσα τῆς μὲν διοδώρου ἔπα-
ν διδασκαλίας ἀπήλασεν ἰωάννης δὲ τῶ
θεοδάτε γεγῆνη) κοινῶς τε καὶ συνεργε-
κονῆ γὰρ τῶν πῶδαμαλικῶν διοδώρου ναμα-
τῶν ἀπήλασεν. ἐξ ἢ καὶ τεράκοντα ὅν τῆ προ-
δρία διέβησεν ἐτη, καὶ τῆς δρις καὶ ἀνομι-
πῶδα ἀπὸ ῥόδου φάλαγγος, καὶ τὸν ληστῆρας
ἀπολλινάρις καὶ ἰωνιζόμενος λόχον, ὡς τῶν ἀ-
σην πῶαν τοῖς θεοῖς προβάτοις προσφείων, καὶ
ὁ τότε ἢ ἀδελφὸς πολυχρόνιος, ἴην ἀπαμείνω